

№ 1 (28),
січень — березень, 2016 р.

СтудентІнформ

ГАЗЕТА ФІНАНСОВО-ПРАВОВОГО КОЛЕДЖУ

*Вітаємо всіх жінок
зі святом 8 березня!*

Нехай життя буде багатим:

На здоров'я і на силу,

І на доленьку щасливу!

На яскраві довгі роки

Без турбот і без мороки.

На прибутки і достаток —

На фінансовий порядок!

На підтримку і повагу,

На рішучість і відвагу,

На тепло і розуміння,

На удачу і везіння.

На шикарний стиль та моду,

Елегантність і на вроду!

На круїзи при погоді,

Відпочинки на природі.

На розумне, добре, вічне,

На строкате й різнобічне,

Словом — на усе прекрасне,

На постійне й своєчасне!

Зичим успіхів, визнання

І великого КОХАННЯ!

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

Раді вітати вас у 2016-му! Початок року — це завжди нові плани, ідеї, сподівання... Але щоб усе заплановане стало реальністю, доведеться гарно попрацювати.

У Ваших руках перший випуск 2016 року. Дуже приємно, що у Коледжі є своя преса, яка плідно працює вже 7 рік. Редколегія газети намагається не залишати своїх читачів без цікавої інформації на найрізноманітнішу тематику: про студентів, студентське дозвілля та розваги, студентські історії, байки, веселі історії з життя, також багато про традиції студентів та їхні свята.

Студентів, які мають активну життєву позицію і бажання реально брати участь в обговоренні та вирішенні проблем студентства, готові тримати руку на пульсі подій у Коледжі, бажаних запрошуємо до співпраці.

Тож всі, хто хоче поділитися цікавими подіями з життя своєї групи або ж своїми веселими пригодами, звертайтеся до редакції. «СтудентІнформ» — чудова нагода поспілкуватися через друковане слово, наблизитися один до одного, пізнати свої нерозкриті таланти.

У цьому номері хочеться щиро привітати викладачів (точніше викладачок), співробітниць, студенток всього Коледжу і взагалі всіх жінок з Восьмим березня! Будьте завжди усміхнені та щасливі!

Редколегія газети «СтудентІнформ» бажає приємного всім читання та спілкування!

Поліна КОЗАЧУК,
головний редактор

НАС ЄДНАЄ ЗАТИШНИЙ ТА ПРИВІТНИЙ
ФІНАНСОВО-ПРАВОВИЙ КОЛЕДЖ...

Для кожного, хто стоїть на порозі виходу зі стін рідної школи та його подальший життєвий шлях: вибір професії — це як друге народження.

«Куди податися та викладачам якого навчального закладу довіритися?» — питання не з легких. Від того, наскільки вірно обираєш своє майбутнє, залежить і місце в суспільстві. Одним із кроків до вибору професії є визначення напрямку, який стане найкращим саме для тебе.

Привітність, доброзичливість і щирість викладачів та працівників Коледжу, старшокурсників усіляко сприяють швидкій та зручній адаптації студентів-першокурсників.

Шановні абітурієнти!

запрошуємо на

День відкритих дверей,

за адресою: вул. Пітерська, 5а

26 березня 2016 року о 10.00

Вступ на перший курс вищого навчального закладу — це крок у доросле, самостійне життя.

Нові знайомства, зміна ритму життя, опанування нових навчальних дисциплін — усе це вимагає наполегливості, працьовитості, терпіння та відповідальності, в першу чергу перед самим собою.

ЗМІСТ

- 2** День відкритих дверей
8 березня
- 3** Студенти-першокурсники
про сесію
- 4** Конференція
Підсумки зимової сесії
- 5** Відкрите заняття
Захист Вітчизни
- 5** Поїздка в АТО

КАЛЕНДАР ВИЗНАЧНИХ ПОДІЙ

- 6** Міжнародний день рідної мови
День пам'яті Героїв Крут
- 8** День пам'яті Героїв Небесної
Сотні
- 10** Пам'яті Кобзаря
- 12** Вітання з Днем народження
Студентський гумор

*Вітаємо всіх жінок Коледжу
зі святом 8 Березня!*

Ось березень дарує диво,

Розпочинаючи весну.

Жінки всміхаються грайливо —

Вже їхнє свято йде до Коледжу!

Ось уже весна заглядає у вікна нашого Коледжу, а отже, на порозі приємне жіноче свято — Восьме березня! У цей день хочеться особливо наголосити, що найпрекрасніша половина людства є ще й надзвичайно розумною. Ще 6 пак! Нині у Коледжі працює переважна більшість жінок-викладачів. Серед них є кандидати та доктори наук. Це є чудовим прикладом того, коли в жінці-науковці поєднуються всі необхідні риси: привабливість, жіночність, розум, наполегливість, професіоналізм. Тож для наших студенток і студентів випав шанс у кого навчатись і брати приклад, збагачуючи досвід прекрасним і необхідним для подальшого життя.

Від щирого серця дозволяйте всім побажати любові, творчих здобутків, затишку в домівках. Нехай кожен день дарує хороший настрій та гармонію в душі, а чоловіки хай тішать вас приємними подарунками, ніжністю й теплом! ■

СТУДЕНТИ-ПЕРШОКУРСНИКИ ПРО СЕСІЮ

Анастасія ГАВРИШ, I курс, юр. ф-т

Після новорічних свят, для всіх студентів завжди несподівано розпочинається сесія — для кого вкотре, а для кого й уперше. Тож, студенти Коледжу — не виняток.

Усі студенти раптом посерйознішали, проїнялися відповідальністю, навіть порозумнішали — це читається на їх обличчях.

Отож, ми поцікавились у тих, хто вже все склав і відпочив на канікулах, їх враженнями від першої сесії. Бліц-інтерв'ю у студентів 1-го курсу, спеціальність «Правознавство» (бакалаври).

Як і для кожного першокурсника, перша сесія асоціюється з чимось новим, незнайомим, в певній мірі навіть з певними перешкодами. Адже від старшокурсників не раз можна було почути, що сесія — це просто «жах», а особливо перша. Ще від початку навчання мене лякали думки про сесію. Я дуже боявся, а коли вже почнеться той день, про який всі так говорять. А коли сказали, що можна достроково її здати, так би мовити, якщо добре навчався і вистачає балів, що тоді ще й будуть довші канікули, я вже й перестав сподіватись, що це можливо. Адже сесію так швидко не здаси, як можна було б подумати. (ЖУПИЦЯ Роман)

Хвилювалась... але сталося справжнє диво. Протягом всього періоду навчання я старалась добре навчатись, щоб так би мовити, набрати ту певну кількість балів з якою б я без перешкод могла закрити сесію достроково. І насправді, як я й мріяла, то все сталося саме так. Сесію здано достроково. Я собою задоволена. Як виявилось, то перешкод ніяких і не було. (КРАВЧЕНКО Ніна)

Потрібно лише вірити в себе і свої можливості, та менше слухати інших, адже це лише пригнічує нас все те, що допомагає нам досягати бажаного. (ХРУСТАЛЬОВА Юлія)

Але, якщо чесно, я вважаю, що це все завдяки хорошим викладачам, які працюють у нашому Коледжі. Саме вони направляють нас в потрібне русло. Я зрозуміла, що завдячуючи викладачам, їх професійній підготовці, навчання виявилось цікавим та легким. (НОВІКОВА Олександра)

Бажаю всім вірити в себе і все буде добре! Цікавого та легкого всім навчання! (ІВАНИЦЬКА Юлія)

Моя перша сесія пройшла добре. За місяць до початку від самого слова «сесія» проходили мурашки по шкірі, всі говорили що перша сесія найголовніша. Певною мірою враження може й зміняться, але зараз позитивні, враховуючи те, що я здав всі дисципліни «автоматом». Не можна сказати, що сесія була легкою, постійні перескладання, якщо лівився протягом семестру, походи хвостиком за викладачами, робота за комп'ютером до самого ранку та інше. Тому можу сказати, що це було тяжко, але певною мірою весело. (ТАРАСЮК Артем)

Перша сесія... Звичайно, хвилювався чи вистачить балів, чи здам все вчасно — все закрутилося. Але сьогодні я з впевненістю можу заявити — сесія пройшла швидко, і я задоволений результатом. (КОЗАКОВЦЕВ Олександр)

Я радий, що обрав саме цю професію і цей ВНЗ. Всім веселого навчання та легкої наступної сесії =))) (КРИЦАК Ігор)

Перша сесія стала для мене тим, чого я чекала, чимось цікавим, невідомим, що змушувало мене хвилюватись. Найважчим, напевно, було те, що потрібно було вивчити багато матеріалу з різних предметів в короткі терміни. Легким і позитивним є те, що я побачила перші результати свого навчання, і це мені дуже сподобалось. Тому враження від першої сесії в мене позитивні. (РАХУБА Катерина)

Перший семестр для мене пролетів дуже швидко... Навіть не віриться, що сесія уже позаду... Як для першого разу — вона здалась досить легкою! Були проблеми з деякими предметами, але якщо брати до уваги, що це перша сесія — то є нормально. (ЛИСЕНКО Ярослав)

Сесія... Для мене у вересні це здалося найстрашним словом... Одна людина казала, що я ще не студент, а стану ним тільки після першої сесії. Тепер я з полегшенням можу сказати, що я вже студент! (ЯШАН Артем)

Протягом сесії в мене було все: плач, істерика, хвилювання... Повторні складання, заліки, екзамени, підсумкові контрольні..., коли згадую страшно робиться, а ще я для себе винесла урок, що всі перездачі треба закривати одразу, а не чекати до сесії, і не закривати в один день декілька дисциплін... (ГНАТІВ Вікторія)

Моя перша сесія, на щастя, пройшла успішно. Були певні складнощі, які вдалося подолати і успішно скласти сесію. Я та мої одногрупники сумлінно вчилися протягом усього семестру, так як всі нам говорили «а ось скоро сесія, сесія». Коли прийшов час сесії, ось тоді ми відчули, які нас чекали випробування.. Але ми впорались! (НАГОРНА Дар'я)

Подолавши першу сесію, впораємося і з наступними. (ОСІПЕНКОВ Ярослав)

Є й негативні сторони у деяких несумлінних студентів при складанні зимової сесії. Сподіваємось, що наступна сесія принесе більше позитиву, а результати навчального напрямку покращаться і негатив зменшиться. (ЮЩЕНКО Дарина)

Бажаємо вам, любі першокурсники, наступних не менш вдалих сесій та гарних досягнень не тільки в навчанні, а і в усіх сферах діяльності, яких у вашому студентському житті буде безліч.

Першу сесію складено, а тому можете відчувати себе повноцінними студентами. Вітаємо! ■

До уваги студентів Фінансово-правового коледжу!

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Юридичний факультет

**Кафедра нотаріального
та виконавчого процесу і адвокатури**

ЗАПРОШУЄ ДО УЧАСТІ

в II Міжнародній науково-практичній конференції

**«Нотаріат, адвокатура, суд, виконавче провадження:
актуальні проблеми»**

25—26 березня 2016 року

До участі в конференції запрошуються провідні вчені, аспіранти, студенти та практикуючі фахівці з України та інших держав.

Робота відбуватиметься у секціях: цивільний процес; нотаріальний процес; виконавчий процес; адвокатура.

Для участі у Конференції прохання студентів Коледжу звертатися до викладача кафедри «Правознавство», доцента, к. ю. н. МЕЛЬНИКА Я. Я.

ПІДСУМКИ ЗИМОВОЇ СЕСІЇ

За яскравими святковими днями і тривалими зимовими канікулами настав час складних випробувань для студентів нашого Коледжу — зимова екзаменаційна сесія.

Сесія. Мабуть, найтривожніше слово у робочому словнику кожного студента. Вона порушує спокійний сон, одна думка про неї спонукає до наполегливого навчання та заважає прогулювати пари. Кожна сесія підкрадається тихенько, але впевнено, від неї не втечеш...

Та, на щастя, зимова сесія вже позаду! У когось вона пройшла спокійно та результативно, а в когось — тривожно і навіть з непередбачуваними наслідками. Досвід показує, що переважна більшість студентів все ж таки працює не «на сесію», а заради отримання знань. Для таких сесія не стала несподіванкою, бо ж і проміжні форми контролю не давали можливості занадто розслабитись у міжсесійний період.

Слід відзначити, що зимова сесія 2015—2016 навчального року для студентів першого курсу стала першою справжньою сходиною академічних випробувань, і, як виявилось, досить успішною! Щоправда, для них вона пройшла лише у формі заліків, тому вся серйозність навчальних та професійних перевірок ще попереду.

Студенти ж другого та третього курсів вже мають досвід у складанні іспитів, тому, можливо, для них цей навчальний етап був більш звичним і послабив відчуття тривоги та відповідальності. Як результат — серія повторних складань. Випускники ж бакалаври продемонстрували більш високий рівень підготовки, що свідчить про підвищення їх професійної свідомості.

Нині ж кожен із студентів після тривалих канікул якомога швидше намагається знову влитися у інтенсивний навчальний процес. Тож частина дихає легко, бо сесія вже позаду, а в деякого ще на думці тягарем лишається повторне складання та «чергування» під викладацькими кабінетами. І тут причиною є не система навчання чи особливості подачі матеріалу викладачами, а проблемою є ставлення таких студентів до навчання. І настановою тут може стати систематична повсякденна підготовка до лекційних та семінарських занять, активність та творчий підхід у професійному рості.

Отже, усіх студентів, що успішно склали зимову сесію вітаємо та бажаємо успіхів у подальшому, а «хвостатим» бажаємо розумової і творчої наснаги у повторних спробах та більш вдалим сесіям у майбутньому.

Та, зрештою, залишається сподіватися: наступна сесія буде більш вдалою, а студенти підготуються до кожного іспиту з набутим досвідом та відповідальністю. Принаймні, до літньої сесії ще є час, щоб виправити все на краще. Але усім варто пам'ятати — весняні теплі дні збігають досить швидко...

М. Д. ТУКАЛО, методист юр. ф-ту

Катерина БЄЛІК, IV курс, юр. ф-т

Для студентів I—II курсів ОКР «Молодший спеціаліст» і «Бакалавр» 10 лютого 2016 року відбулося відкрите заняття на тему: «Роль Національної гвардії України в захисті суверенітету та безпеки громадян» (у супроводі відео та слайдів). На цю зустріч прийшли військовослужбовці Національної гвардії України: підполковник Рибак Сергій Миколайович, підполковник Гончаренко Ігор Джанович, капітан Щербина Віталій Миколайович та ст. лейтенант Ліненко Олександр Ігорович.

Цей захід організовано з метою ознайомлення студентів з Національною гвардією, як військовим формуванням з правоохоронними функціями, що підпорядковується МВС України, їх призначення для виконання завдань із захисту та охорони життя, прав, свобод і законних інтересів громадян України, суспільства і держави від злочинних та інших протиправних посягань, охорони громадського порядку та забезпечення громадської безпеки, а також у взаємодії з правоохоронними органами — із забезпечення державної безпеки і захисту державного кордону, припинення тероризму, діяльності незаконних воєнізованих або збройних формувань (груп), терористичних організацій, організованих груп та злочинних організацій. Військовослужбовці розповіли студентам про почуття гідності, патріотизму та гордості за свою Батьківщину.

Затамувавши подих, присутні слухали розповідь про будні військовослужбовців; про умови служби та роль Національної гвардії в житті народу і всієї держави.

Заняття розпочалося зі слів: «Батьківщина, патріотизм — це... Україна — це як одна родина, яка потребує твого співчуття, поради або допомоги. Кожна людина, яка любить свою Україну, бореться за її майбутнє, мир та спокій...»

Згадували про перебування в зоні АТО, волонтерство, про незламний дух учасників бойових дій, віру в перемогу. В їх очах можна було прочитати біль за втраченими друзями, за зруйнованими селами і містами... Сьогодні ніхто не має права залишатися осторонь ситуації, що склалась. Кожен з нас у більшій чи меншій мірі повинен внести свій вклад у цю велику справу — відстоювання кордонів нашої країни. Хтось воює, хтось перераховує кошти на військове спорядження, хтось організовує акції по збору коштів, хтось працює над вихованням національної свідомості українців, а студенти повинні добре навчатись, адже саме фахівці та їх професіоналізм потрібні для розбудови міцної держави.

Відбувся діалог між підполковником Рибак С. М. та студентами Коледжу.

Під кінець заняття гості подарували Коледжу інформаційні плакати, історичні книги та запросили до музею Національної гвардії України, на День відкритих дверей, щоб більш детально ознайомитися з їх історією та сьогоденням.

Усі присутні були зворушені від такої зустрічі. ■

ВІДКРИТЕ ЗАНЯТТЯ РОЛЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ В ЗАХИСТІ СУВЕРЕНІТЕТУ ТА БЕЗПЕКИ ГРОМАДЯН

ЗАХИСТ ВІТЧИЗНИ

Після довготривалих зимових канікул у нашому Коледжі розпочалися заняття з навчальної дисципліни «Захист Вітчизни» для студентів I курсу ОКР «Молодший спеціаліст». Предмет «Захист Вітчизни» є обов'язковим навчальним предметом. Заняття проводить фахівець з військової справи, викладач Військового інституту КНУ ім. Т. Шевченка, к. т. н., доцент, полковник Міхно Олексій Григорович, автор і співавтор понад 80 наукових праць, 8 авторських свідоцтв, 1 підручника.

На сьогодні школи, коледжі є єдиним центром з підготовки всіх без винятку юнаків (незалежно від того, будуть вони призвані на строкову військову службу чи ні в мирний час) до захисту Вітчизни. В цій ситуації надзвичайно зростає роль предмета «Захист Вітчизни», як складової військово-патріотичного виховання, спрямованої на підготовку юнаків у теоретичному, практичному, фізичному і психологічному плані до майбутньої військової діяльності.

Основною метою навчального предмета є формування в студентської молоді життєво необхідних знань, умінь і навичок щодо захисту Вітчизни.

Для успішного виконання поставлених завдань є такі основні педагогічні вимоги:

- 1) ознайомлення студентів з основами нормативно-правового і цивільного забезпечення захисту Вітчизни та охорони здоров'я;
- 2) підготовка студентів до служби у Збройних силах України та інших військових формуваннях, визначених чинним законодавством; вибору професії; надання першої допомоги;
- 3) систематизація знань про способи і засоби індивідуального та колективного захисту населення від наслідків надзвичайних ситуацій техногенного, природного, соціально-політичного походження, під час проведення рятувальних та невідкладних робіт при хімічному, біологічному та радіаційному забрудненні;
- 4) вміло поєднувати військово-патріотичне виховання з національним, моральним, трудовим і фізичним вихованням.

Набуті військові знання та навички визначатимуть рівень спроможності виконання конституційного обов'язку громадянином України щодо захисту Вітчизни.

Головна мета виховання громадян-на-патріота — підготовка самовідданих, свідомих захисників Батьківщини, готових за будь-яких умов виступити на захист територіальної цілісності та незалежності України. ■

ПАТРІОТИЗМ (від лат. patria — країна, вітчизна, батьківщина) — це любов і відданість Батьківщині, прагнення своїми діями служити її інтересам. Історичне джерело патріотизму — це формування зв'язків з рідною землею, рідною мовою, народними традиціями, звичаями та культурою.

Ще донедавна слово «війна» було для нас чимось далеким і незрозумілим, почутим зі словідей наших дідів та прадідів. Та раптом в мирне і розмірене життя увірвалася війна на Сході нашої країни. Тисячі молодих хлопців у свої 20—30 років вже встигли пізнати всі її жахіття. І як би не намагалися вороги розділити Україну, посіяти ворожнечу — це їм не під силу, тому що свою рідну землю відстоюють справжні патріоти.

«Слава Україні — героям слава!» — тепер ці слова набули нового змісту. Наразі вже точно зрозуміло, кому ці слова адресовані, адже ні в кого немає сумнівів, хто ці герої — хлопці, які зі зброєю в руках, захищають крихкий східний кордон України, де нині точиться війна. Війни — найбільші трагедії в історії людства. Але ця війна назавжди з боєм відгукватиметься в серцях нашого народу. У війнах не може бути переможців, бо всі в них переможені тим, що війна — це смерть, яка забирає найдорожче у людини — її життя; бо війна — це каліцтво, як духовне, так і фізичне; бо війна — справжнє пекло. Можна побудувати дороги, нові міста, зорати поле і посіяти зерно, підняти господарство, але примусити битися серце мертвої людини — неможливо; залікувати зранену душу, не залишивши величезного рубця, неможливо; не бачити страхітливих снів, коли йдеш у бій і втрачаєш друга — неможливо. Але найвищою нагородою для тих, хто уцілів, є життя, а для загиблих — пам'ять.

Так сталося в Україні, що народ змушений захищати єдність нашої держави, її кордони та незалежність. Усі ми повинні пам'ятати, що ми громадяни держави України, ми повинні вчитися любити свою землю, свій народ, культуру, як любили її ті, хто загинув за нашу незалежність на Майдані та у військових діях у зоні АТО. Кожне слово наповнене глибоким змістом, виразним почуттям. Тут переплелися тривога і спокій, журба і радість, життя і смерть, біль і любов...

Патріотизм починається з малого — з любові до місця, де ти народився, де живеш, з любові до своїх батьків, до своєї історії, до рідної мови, до справи, яку ти виконуєш. Кожна людина незалежно від віку, статі, посади повинна бути патріотом, і не має значення, чи ти президент країни, чи учень школи — твій патріотизм — у якості виконання тієї справи, якою ти займаєшся.

Волонтери... Вони розпочали унікальні за розміром і форматом акції з підтримки українських учасників антитерористичної операції і переселенців. Фактично волонтери взяли на

себе функції держави із забезпечення армії, Національної гвардії, добровольчих батальйонів і військових госпіталів усім необхідним. Це визнала і влада.

Чим можна допомогти тим, хто допомагає? Звичайно, адже кожен може допомагати чим вміє, на що здатний, маючи лише велике бажання. Хочеться розповісти про волонтера Оксану Герасименко — жінку з мужнім серцем і нездоланною вірою у добро. Вона бачила війну на власні очі, була в полоні, вона не любить казати про себе, а розповідає про тих, хто сьогодні на війні, і тих, хто поруч з нею щодня робить все можливе, аби підтримати українських воїнів.

Тож, завдячуючи їй, відбулася ця поїздка в зону АТО. Їх маршрут: Костянтинівка, Слов'янськ, Суха Балка... З групою підтримки вони везли нашим військовим продукти, бушлати, теплі речі. Серед учасників поїздки був представник нашого Коледжу, керівник студії пісні та музичної творчості Хоменко Володимир Костянтинович. Зі своїм однодумцем, співаком Павлом Склярівим та іншими членами гуртка везли із собою моральну підтримку і те, що вміють робити. Їх пісні не залишили нікого байдужим. Багато пісень Володимира Хоменка прозвучали у виконанні самого автора.

Виступали з імпровізованим концертом перед бійцями батальйону «Айдар» 15-ої бригади (Охтирка) і 90-го авіадесантного батальйону, від якого одержав Подяку.

Володимир Костянтинович згадав про зустріч з одним розвідником, яка його дуже вразила. За густою бородою важко сказати вік, адже він не голився тривалий період, а посмішка зникла з його обличчя — він втратив своїх побратимів. Це дуже сумно і трагічно. Після того, як прозвучала патріотична пісня «Зупинись», у воїна щось змінилося у погляді, потеплішало на душі, а після спілкування з ним особисто на різні теми, то відбулося якесь диво — він до кінця зустрічі поголив бороду. Тож кожне добре слово має магічну силу.

Було ще багато цікавих виступів і людського спілкування, без якого теж сьогодні ніяк. Бо коли навколо так багато темряви, людина завжди прагне світла і йде до нього.

Наші захисники, мужні Воїни Світла при підтримці всіх нас неодмінно повернуть це світло радість на рідну українську землю. Бо як перемогти народ, який так вміє співати, творити, писати, вірити, мріяти і любити?!

М. М. ПАРИМСЬКА, фахівець
по зв'язках з громадськістю та пресою

РІДНА МОВА — ДУША ТА СИМВОЛ НАРОДУ

Оксана БАПЛА, випускниця Коледжу

Рідна мова — це мова, що першою засвоюється дитиною і залишається зрозумілою на все життя. Рідною прийнято вважати мову нації, мову предків, яка пов'язує людину з її народом, з попередніми поколіннями, їхніми духовними надбаннями. Заснування Дня рідної мови має велике значення, адже за оцінками фахівців, із понад 6000 мов, які нині існують у світі, значна частина перебуває під загрозою зникнення у найближче десятиріччя. Щороку повністю перестають вживатися близько десяти мов. Для того, щоб мова не зникла, за свідченням науковців, необхідно, щоб нею спілкувалися принаймні сто тисяч людей.

«Мова є дзеркало думок народу.»

Х. СЕХАДОР

Міжнародний День рідної мови відносно молоде свято — до календарів усього світу воно ввійшло тільки у 1999 році. І в Україні воно також лише почало писати свою історію, хоча сама проблема української мови на українських землях нараховує кілька століть.

Де і коли народилася традиція Міжнародного дня рідної мови?

Історія свята, на жаль, має дуже трагічний початок. 21 лютого 1952 року у Бангладеш влада жорстоко придушила демонстрацію протесту проти урядової заборони на використання в країні бенгальської мови. Відтоді цей день у Бангладеш став днем полеглих за рідну мову.

Минуло багато років. Аж у жовтні 1999 року на Тридцятій сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО було запроваджено Міжнародний День рідної мови як привід для роздумів та зосередження уваги на мовному питанні. Починаючи з 21 лютого 2000 року, цей день відзначають і в Україні.

Наука, що досліджує розвиток мови, складається з ряду історико-лінгвістичних дисциплін (історична граматики, історична фонетика, історична лексикологія, історична діалектологія, історія літературної мови), кожна з яких має свій об'єкт вивчення. Однак усі вони підпорядковані спільній меті, і як окремі частини складають єдину науку — історію мови.

Соціальні функції мови надзвичайно широкі. Дехто вважає мову лише засобом порозуміння між людьми. Насправді ж цим не вичерпуються її значення. У мові закодовується нація, вся її історія, багатовіковий досвід, здобутки культури, духовну самобутність.

Мова для кожного народу стає ніби другою природою, що оточує його, живе з ним всюди і завжди. Без неї, як і без сонця, повітря, рослин, людина не може існувати. Як великим нещастям обертається нищення природи, так і боляче б'є по народові зречення рідної мови чи навіть неповага до неї, що є рівноцінним неповазі до батька й матері.

Згадаймо слова В. Сосюри: «Без мови рідної, юначе, й народу нашого нема». Рівень розвитку рідної мови є джерелом духовного розвитку народу. А на думку Є. М. Верещагіна і В. Г. Костомарова, «національна мова входить у поняття національної культури, бо природні умови, географічне положення, рівень і спеціалізація народного господарства, тенденція суспільної думки, науки, мистецтва — всі великі й малі особливості життя народу знаходять відбиття у мові цього народу». Тому знати, берегти і примножувати рідну мову — це обов'язок кожної людини. Поважаймо та цінуймо духовні надбання нації. ■

Мурал пам'яті Героїв Крут у Харкові

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ КРУТ

Багатовікова історія українського народу, а пам'ять — нескінченна книга, в якій записано все: і життя людини, і життя країни. В січні місяці ми вшановуємо пам'ять юнаків, які героїчно загинули у бою під Крутами. Саме 29 січня 1918 року відбувся бій, що на довгі роки став одним із символів боротьби українського народу за свободу і незалежність.

Крути — невелика залізнична станція між Бахмачем і Ніжином. Після революційних подій у Росії в 1918 році в Україні почалася громадянська війна.

На Київ наступали більшовицькі війська. Підступи до Києва захищали 300 київських студентів. Саме між ними і 4-тисячною більшовицькою армією Михайла Муравйова і відбувся бій під Крутами, який тривав 5 годин. 250 чоловік загинуло. У полон було захоплено 27 гімназистів і студентів — власне, ще зовсім дітей, а потім безжально розстріляно. Загиблих хлопців було поховано в Києві на Аскольдовій могилі з дотриманням всіх урочистостей. За радянських часів ці могили було зруйновано. Десятиліттями історія бою або замовчувалась, або обростала міфами і вигадками, як в закордонній, так і у вітчизняній історіографії. Лише згодом, у 2006 році на місці бою встановлено пам'ятник. Зараз встановлено пам'ятні знаки загиблим на місцях останнього бою та їх поховання.

Щорічно, в річницю трагічного і героїчного бою, у навчальних закладах України відбуваються виховні години під час яких проходить знайомство з передісторією події. Поіменно згадують тих, хто можливо не змінив історію, однак змінив сприйняття свого місця в історії для кожного українця. Проведення таких заходів дають можливість формувати у молодого покоління почуття патріотизму на прикладі подвигу однолітків, розвивати інтерес до історії, героїчного минулого, виховувати почуття національної гідності, гордості за свою Батьківщину та повагу до історії власного народу.

Як відомо, хто не знає свого минулого — не вартий майбутнього. Саме тому молоде покоління повинне знати і пам'ятати історію своєї країни. А історія української державності вмигає і кров'ю юнаків, які героїчно боролися Вітчизну і загинули вони у нерівному у бою під Крутами в січні 1918 року.

Герой Крут не просто символ відродження української нації — з того січневого дня 1918 року вони, як вічний вогонь української волі, а відтак нагадує про обов'язок працювати на благо рідної землі.

Ми завжди повинні пам'ятати про подвиги наших Героїв і шанувати їх імена. Стає традицією: в День пам'яті Героїв Крут вшановувати і пам'ять бійців АТО. Як одні, так і інші загинули у боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність нашої держави.

Нехай пам'ять про наших героїв буде вічною, а їхня смерть для всіх прикладом, як треба любити свою Батьківщину. ■

А Сотню вже зустріли Небеса...
Летіли легко, хоч Майдан ридав...
Із кров'ю перемішана сльоза...
А батько сина ще не відпускав...

Ніка БУРЛА,
Віра ПЕХТЕРЕВА,
III курс, ек. ф-т

У країну сколихнула страшна новина — троє майданівців загинули. Перші жертви Майдану: Сергій Нігоян, Михайло Жизневський та Юрій Вербицький. Ці люди стали першими героями Небесної Сотні.

Небесна Сотня — люди, яких вбили під час Революції Гідності. 18—20 лютого минає 2 роки найстрашніших днів і ночей Революції Гідності, 2 роки, як душі наших Героїв НЕБЕСНОЇ СОТНІ відійшли у вічність через секундний постріл у груди, спину, голову, а разом з тим у саме серце України і кожного українця зокрема.

На сьогоднішній день достеменно кількість вбитих невідома, винних у масових злочинах не покарано. Події відбувались зимою 2013—2014 років. Окрім вбивства зі снайперських гвинтівок, людей били і закатовували до смерті. Також частину незгодних з бандитським режимом, викрадали і жорстоко розправлялись за межами міста, тіла загиблих до сьогодні не знайдені. Постраждали від кривавого побиття помирали в лікарнях. Сьогодні пам'ять загиблих вшановується у кожному місті, селі. Кияни та гості міста приносять квіти на Майдан Незалежності та вулицю Інститутську. Пам'ять про Небесну Сотню увіковічено у меморіалах, алеях та серцях українців.

Вже другий рік такими словами розпочинається дійство ревізії Євромайдану «Плине кача», присвячений Героям Майдану — Небесній Сотні. В котрий раз емоційно поринаєш в атмосферу Майдану, відчуваєш його подих, згадуючи ці важкі для України дні, проходиш доленосними і трагічними слідами наших захисників. Поетичні рядки, написані в буремні дні на Майдані. Кожне слово наповнене глибоким змістом, виразним почуттям. Тут переплелися тривога і спокій, журба і радість, життя і смерть, біль і любов...

Кожен громадянин України може запитати у себе: «Герої Небесної Сотні — хто вони для мене? Які почуття викликає у мене їх подвиг? Якою я бачу нову майбутню Україну?»

Два роки тому ми тільки стали студентами першого курсу економічного факультету Коледжу і події, які тоді відбувалися кожен бачив і розумів по-своєму. Ми подорослішали, можемо аналізувати і робити певні висновки. Хочеться поділитися думками, враженнями зі своїми однокурсниками про Революцію Гідності, про Героїв небесної Сотні...

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Герої Небесної Сотні для мене не просто незнайомі люди, які показали патріотизм, а для мене кожен з них, як хороший друг, а може і більше, який поклав своє життя, щоб захистити усіх нас. Тому, кожен з нас повинен думати про те, кому ми завдячуємо кожен день нашого безтурботного життя. А Нова Україна буде тоді, коли ми перестанемо боятися справедливості.

(КАРЕПІН Олександр)

Події, з часу яких минув рік, назавжди вкарбувалися в історію України, в серце кожного українця. Герої, котрі віддали своє життя за краще майбутнє, допомогли усвідомити багатьом людям, мені в тому числі, що таке патріотизм і те, що за себе і свою державу потрібно боротися, бо вона того варта. (ПОЛІЩУК Денис)

Хто, як не я? Здається зовсім прості слова, але в цих словах зібрано багато надій і сили про щасливий кінець всього того жаху. Кожен з Героїв йшов з цими словами на смерть. Мабуть, ідеальною є та держава, в якій кожна людина щаслива, незалежно від її майнового статусу, національності чи віросповідання. Дай Боже, щоб усі ми стали рівними між собою і знали що таке гідність і милосердя до ближнього свого. (КЛИМЧЕНКО Владислав)

Сміливі, цілеспрямовані, справедливі, мужні, сильні духом, вольові, незалежні — це все вони — Герої Небесної Сотні. Вони не хотіли визнання Героя, вони просто дуже любили свою матір — Батьківщину! (КОШІЛЬ Іван)

Мені важко усвідомити, що хтось, хто навіть не здогадується про моє існування,

покинув все, що в нього було, для того, щоб мені і всьому українському народу краще жилося. Подвиг Героїв Небесної Сотні викликає в мене почуття гордості і вдячності. (ШАМАН Яна)

Як говорив перший Герой Небесної Сотні словами Т. Г. Шевченка «Борітеся й переможте, Вам Бог помагає!» Саме ці слова ми маємо взяти за основу і боротися до кінця за свою Україну, щоб Герої, які віддали своє життя за нас, не вмерли безслідно на сторінках нашої історії, а жили вічно у нашій пам'яті і у наших серцях. (ЛИНЕЦЬ Андрій)

В час коли ми вшановуємо пам'ять про Героїв Небесної Сотні, задумуємось про наше майбутнє, і на хвилинку уявимо, а якби Герої були живі і ми би могли зібрати їх разом біля «руля» нашої України, мабуть, Україна тоді б стала найрозвиненішою країною світу. (ТАРАСОВСЬКИЙ Дмитро)

Пам'ятати — це обов'язок кожного свідомого українця, пам'ятати тих Героїв, які прагнули зробити усе, щоб у нас було достойне майбутнє і віддали за цю мрію найдорожче — своє життя. Всі ми зрозуміли, що за мрію потрібно боротися до кінця, а цьому приклад — подвиг Небесної Сотні. (СУРЖИК Катерина)

Я дуже хочу, щоб Україна розцвітала. Я хочу жити в такій країні, про яку мріяли наші Герої і про яку б мріяли усі інші народи. На мою думку, Україна — це не просто держава, а вільна і яскрава країна, яка здатна проявляти себе кожного дня і кожної миті. (КРИШТОПА Єлизавета)

Подвиг Небесної Сотні є дійсно мужнім і патріотичним. Вони подали нам приклад, що треба бути завжди першим, якщо це стосується рідної Батьківщини.

(ПІЗЕНЦАЛІ Антон)

Скажу правду, коли тільки чую «герої Небесної Сотні!», в мене завмирає серце і зразу постає питання: «За що? Чому? Для чого?...» Дуже жаль їх батьків, адже вони ніколи більше не зможуть обійняти, поцілувати свою дитину і пригорнути до себе. Їм залишилися лише спогади, якими вони огортають себе і гірко плачуть.

(ЗОТОВА Валерія)

Небесна Сотня! У кожного з нас з'являються свої асоціації, коли ми чуємо ці слова. Кожен українець пишається тим, що такі люди народжуються на нашій землі — сміливі, свідомі, ті, які готові боротися за справедливість, ті, які у най-

важчих умовах, до останнього, виборюють благородну ціль. Герої Небесної Сотні — це ті люди, які створили основу для майбутньої України, ті, кому ми зав-

дячуємо надією, ті, кого кожен повинен визнавати на рівні найвидатніших історичних постатей нашої держави.

(ХРАПАЧ Владислав)

У Коледжі відбувся Вечір-реквієм, присвячений вшануванню пам'яті героїв Небесної Сотні

Учасники вечора згадували про події дворічної давнини, про ті страшні дні, години, хвилини, що відбувалися в Києві, на Хрещатику: від перших мирних протестів студентів у столиці та брутального їх розгону із жакетними побоями.

Гідність, Відданість та Патріотизм, які сьогодні засяяли новими гранями, стали своєрідним поштовхом для переосмислення глибокої суті людського буття. Пробудили приспану роками національну свідомість українців. На жаль, Україна нині

стикнулася з іншим, опинившись в трагічній ситуації: війна на Сході. Проте ми пишаємося тим, що в історії нашої Славної Країни є багато прикладів, як треба любити й обороняти свій край. «Небесна Сотня» — це герої нашого часу!

На вечорі прозвучали авторські патріотичні пісні у виконанні Володимира Хоменка та студентів Коледжу. Емоційною кульмінацією Вечора-пам'яті стало спільне виконання Державного Гімну України. ■

Павло ТКАЧЕНКО, III курс, юр. ф-т

Споконвіку щедрою була українська земля, бо на ній народжувалися люди, перед геніями котрих схиляється світ. І найперший серед них — Тарас Шевченко, велетень духу і співець народної свободи.

Постать Тараса Шевченка давно стала символічною для України. Тарас Шевченко знайомий кожному українцю ще змалечку. Талант його багатогранний. Творчість Шевченка оригінальна — за його віршами та художніми полотнами можна вивчати історію України. Тарас Шевченко по праву може вважатися першим громадянським ліриком України.

Важкими і крутими шляхами доля вела Тараса від порогу батьківської хати до Будищ, Вільно, Петербурга, Казахстану, аж до всесвітнього визнання. Але він ніколи не забував, якого роду-коріння, не цурався тої мови, «що мати співала, як малого повила, з малим розмовляла...» Тричі повертався до рідної Кирилівки, аби пройтися стежинами дитинства, схилити голову перед могилами батьків, зустрітися з братами і сестрами. Над усе мріяв жити в Україні, але не судилося...

Шевченко — письменник багатогранний. Він писав поезії, поеми, прозові твори і твори драматичні. А починав свою творчість із балад. В 1837 року Т. Шевченко написав першу баладу «Починна». У перше видання «Кобзаря» (1840) увійшла одна з найкращих Шевченкових балад «Тополя». Пізніше були створені «Утоплена», «Лілея», «Русалка».

Після виходу в світ у 1840 році книжечки під назвою «Кобзар» прийшло й визнання поетичного таланту Шевченка. Його твори стали відомі не лише в освічених колах суспільства, а й в убогій селянській хатині. З'являються схвальні рецензії на «Кобзар» в «Литературной газеті», в журналах «Отечественные записки» та «Современник».

Навіть реакційна критика, яка не могла пробачити поетові «мужичої мови», визнала його справжнє обдарування: «На якій би мові він не писав, він — поет. Він уміє відчувати і висловлювати своє почуття вправним віршем, на кожному творі його лежить відбиток поезії, котра йде прямо до серця».

Щирість автора, його любов до народу, до рідної землі, а також мова, співуча, як пісня і багата, як історія народу, викликали захоплення. Вихід «Кобзаря» став епохальним явищем.

Назвавши свою першу книгу «Кобзарем», він і сам виступав в ній як народний співець, тісно пов'язаний з життям простих людей. Вже на початку свого творчого шляху Шевченко задумується над тим, кому і для чого пише митець, яким має бути його поетичне слово. В елегії Шевченка «На вічну пам'ять Котляревському» найвищою оцінкою Івана Котляревського є порівняння його з кобзарем, народним співцем, який співав про народ і для народу.

Образ кобзаря проходить через усю творчість геніального поета. Шевченко високо оцінював діяльність народних співців, які несли народові волелюбні ідеї і високі естетичні уподобання, служили йому чесно і безкорисно. Українська народна поезія й народна культура — великі вчительки-плекальниці Тарасового поетичного таланту.

За життя поета, незважаючи на цензурні утиски, побачила світ майже третина його поезій. Так, «Кобзар» вийшов тричі (останній раз — двома мовами). Крім того, видавалися «Катерина», «Гайдамаки», «Гамалія», «Наймичка», «Тополя», «Тарасова ніч», «Псалми Давидові», «Іван Підкова». Друкувалися поезії Шевченка і на сторінках збірників та альманахів: «Ластівка», «Молодик», «Записки о Южной Руси», «Народное чтение», «Маяк», «Русская беседа», «Хата».

Найяскравіші твори письменника присвячені Україні. Перед його духовним зором стояла рідна Україна в усій її пронизливо тужливій красі, в усій величчї героїчного минулого її волелюбного народу.

Тарас Шевченко — величезний майстер поетичного жанру. Картини природи й життя народного в його поезіях надзвичайно величні, трепетні, живі. Читача відразу охоплює відчуття співприсутності.

Вічним мандрівником увійшов в історію літератури Тарас Шевченко.

Одним із визначних епізодів його неспокоїного життя стала подорож на Поділля і Волинь у вересні-жовтні 1846 року. Перед цим письменник зібрав фольклорні матеріали на Сквирищині. В Сквирі зберігся пам'ятник архітектури XIX ст., приміщення колишньої поштової станції, де за свідченнями істориків зупинявся поет.

В повітовому місті він записав декілька чумацьких пісень. Там поет почув пісню «Зажурився бідний сірома», а в селах повіту — «Ой, сидить пугач на могилонці», «Чи я тобі не казала», «А в городі Самарі».

Шевченкознавець П. В. Жур, визначив конкретні пункти Тарасового шляху на Поділлі. Автор, опираючись на «Расписание трактов от Петербурга до Москві й других важнейших мест Российской империи» та повість Т. Шевченка «Прогулка с удовольствием и не без морали» (1856—1857), встановив поштові станції, через які пролягало відрядження поета. Ці станції: Віта — Васильків — Біла Церква — Сквир — Липовець — Брацлав — Могилів-Подільський.

Протягом семи днів поет оглядає історичні і церковні споруди та фортецю Кам'янець-Подільського. Тарас Григорович спілкувався з простими людьми, вислуховував їхні оповіді, легенди і перекази про минуле, слухав народні подільські пісні. Почуте, побачене і пережите Тарасом Григоровичем під час подорожі на Поділля, знайшло своє відображення в його творах, написаних в заслання (поема «Варнак» та ін.).

За свідченням самого Шевченка, на Поділлі він бував двічі. Повість «Прогулка с удовольствием и не без морали» написана у формі подорожніх записок художника. Образ художника Дармограя — автобіографічний (Дармограй — псевдонім Шевченка-прозаїка).

Великий вплив мала творчість Шевченка і на літератури слов'янських народів, що був виразно помітним уже в другій половині XIX ст. У 1859 році (за життя автора) твори Шевченка друкувалися в Лейпцигу («Новые стихотворения Пушкина и Шавченки»). Пізніше твори поета видавалися в Празі та Женеві.

Шевченкова поезія стала етапом в розвитку української літературної мови. Шевченко завершив процес її формування, розпочатий ще його попередниками (Котляревським, Квітокою-Осов'яненком, поетами-романтиками та ін.), здійснивши її синтез з живою народною мовою і збагативши виразальні можливості українського художнього слова.

В історії світової культури Шевченко посідає особливе місце. Природа щедро наділила кріпацького сина не лише поетичним генієм, а й талантом художника, які ніколи не зраджували його, навіть у години страждань і тяжкої неволі.

Мистецька спадщина Тараса Шевченка для нас не менше цінна, ніж його поезія. Саме природний дар малювання вивів його з безодні кріпацького стану в мистецьку еліту.

Мистецька спадщина Тараса Шевченка для нас не менше цінна, ніж його поезія. Саме природний дар малювання вивів його з безодні кріпацького стану в мистецьку еліту.

Тарас Шевченко як художник займає одне з найпочесніших місць в українському образотворчому мистецтві. Вже за життя Шевченко мав заслужену славу видатного портретиста. Він виконав також великі серії пейзажів, архітектурних замальовок (в тому числі з української старовини), книжкових ілюстрацій.

Для Шевченка малювання стало хлібом насущним, вираженням його творчого духу. Малярські роботи Шевченка викликають інтерес насамперед, як високі мистецькі зразки. Художник торував нові шляхи в розвитку українського образотворчого мистецтва.

Обдарований від природи хлопчина рано відчув тягу до малювання. Малював у хаті, надворі, вдома і в гостях... Якось прийшла сестра Катерина з панцини і не впізнала своєї хати: візерунками розмальовані стіни, долівка і навіть призьба. Хлопець любив зображувати птахів,

Тарас Шевченко
1814—1861

звірів, людей. Бажаючи оволодіти мистецтвом живопису, він звертається до шляхетних дяків-живописців, які в основному примушували прислужувати їм.

Талант художника проявився в Тараса Шевченка значно раніше, ніж талант поета. Якщо перші літературні спроби припадають на 1836—1837 роки, то найбільш ранній малюнок, що дійшов до нас і відомий під назвою «Погруддя жінки» або «Жіноча голівка», датований самим автором ще 1830 роком. З цієї юнацької роботи і розпочалась творчість видатного художника.

У Петербурзі доля Шевченка круто змінилась. Пан вирішив мати власного кваліфікованого майстра. В 1832 році він віддав Шевченка у майстерню, до одного з кращих художників В. Ширяєва, законтрактувавши його на чотири роки. Справжнє систематичне навчання почалося в майстра і це подобалось Тарасу. У 1836 році закінчився термін контракту, але Шевченко залишається у Ширяєва, очевидно, вже в ролі найманого робітника-підмайстра.

Через нестачу денного часу і заклопотаність, бажання стати справжнім художником, змушувало Шевченка в білі ночі виходити у Літній сад і змальовувати статуї. Тут відбулась доленосна зустріч Тараса із своїм земляком — художником І. Сошенком. Сошенко зацікавився обдарованим юнаком і вирішив допомогти художнику-початківцю на його тернистому шляху. Сам Сошенко давав йому поради і консультації, а потім познайомив з видатними діячами російської і української культур (Карлом Брюлловим, Василем Григоровичем, Олексієм Венеціановим, Василем Жуковським, Євгеном Гребінкою). Їх спільними зусиллями талановитого кріпака було викуплено з кріпацтва.

Звільнення дало право Шевченку вступити до Академії мистецтв. Він став одним з найулюбленіших учнів Брюллова. Тарас переходить з класу в клас в числі найкращих учнів. У малярстві він робить дедалі помітніші успіхи. За час навчання в Академії мистецтв його тричі нагороджують срібною, а потім золотими медалями за малюнки з натури і живописні твори, зокрема за картину «Циганка-ворожка» (1841). Тарас Шевченко мріяв поїхати в казкову Італію, щоб познайомитися із шедеврами малярства, скульптури і архітектури. Та академія послала іншого, а власних коштів на таку подорож у Шевченка, звісно, не було.

Талант художника рятував у найтяжчі хвилини життя од відчаю і розпуки.

У травні 1843 року Шевченко одержав відпустку і поїхав в Україну. Батьківщина, що 12 років тому провела нікому не відомого хлопця-кріпака, зустріла ушанованого поета, автора «Кобзаря», визначного художника. Перед ним гостинно відкрилися двері в господях української інтелігенції. Вважалось за честь замовити у Шевченка портрет.

Саме тоді художник створює серію офортів «Живописна Україна».

Він задумав її як видання, яке б складалось з трьох частин: «...Я рисую тепер Україну — і для історії прошу вашої допомоги; я, здається, тоді вам розказував, як я думаю це зробити. Бачте, ось як. Нарисую види, які єсть на Україні, чи то історією, чи то видом своїм прикметні, вдруге — як теперішній народ живе, втретє — як він колись жив і що виробляв...» (Лист до Бодянского від 29 червня 1844 року.)

Кожен, хто знайомий з мистецькою спадщиною Шевченка, не може заперечити, що ідеї, які так пристрасно висловлював український поет у своїх віршах, знайшли відображення і в його малярській творчості. Шевченко робить ілюстрації до своїх власних творів. Він не міг не написати портрет улюбленої героїні — Катерини. До появи «Катерини» не лише в українському, а й в російському мистецтві не було твору з таким гострим і злободенним соціальним сюжетом.

Створені художником образи відзначаються невимушеністю, природністю, вдалою композиційною побудовою і свіжістю барв, намаганням дати психологічну характеристику людині. Шевченко зробив великий внесок у розвиток побутового жанру і став його основоположником в українському мистецтві. Шевченко неодноразово зображує краєвиди та селянські садиби. Образ біленької хати був одним з найдорожчих для поета. Батьківська хата поета змальована як в графічному так і в поетичному вигляді. Поняття «Шевченківська хата» вже давно стало загальним символом найубогішої в селі хати.

Найбільше Тарас Григорович малював Україну впродовж 1843—1847 років, під час другого приїзду на Батьківщину. Цей період відзначається розквітом творчих сил митця, створенням шедеврів поетичних і малярських. То була найщасливіша пора в житті Шевченка, про яку він часто згадував на заслання. Ніби сама доля дала можливість йому побувати в різних кутках України, надивитися на рідний край, відчути красу, велич і щедрість української природи, відтвори-

ти її в малюнках перед довгою і страшною розлукою, спричиненою арештом 1847 року.

Збереглося понад 50 краєвидів, написаних художником у ті роки. Вони становлять цінну частку українського національного пейзажного живопису, який у 30-ті—40-ві роки XIX століття тільки-но зароджувався як самостійний жанр. Шевченко створив багато архітектурних пейзажів під час роботи в Київській Археографічній комісії, яка займалась дослідженням пам'яток старовини по всій Україні.

Подорожуючи Україною, Т. Шевченко, як член Археографічної комісії, зафіксував чимало церковних споруд та монастирських комплексів у Києві, Переяславі, Чигирині, Почаєві, Межигир'ї, Полтаві та інших містах і селах рідного краю.

До історії Шевченко звернувся у трьох офортах серії «Живописна Україна» — «Дари в Чигирині 1649 року», «Судня рада» і «Старости», на яких відображено історичні місця, побут і природу країни. Повертаючись в Петербург, він завершує навчання в Академії, видає на власні кошти і поширює альбом під назвою «Живописна Україна».

Світла постать Тараса Григоровича з його беззавітною любов'ю до народу, до своєї Батьківщини мала і матиме величезний вплив, викликала і викликати ще шире захоплення в усі часи. Його ім'я органічно вплелось в історію та культуру не тільки українського народу. Воно знане далеко за межами рідного краю.

Ім'я Тараса Шевченка носять:

- Київський та Луганський національні університети, Чернігівський педагогічний університет, Кременецький обласний гуманітарно-педагогічний інститут та головний університет Наддністрянської Республіки;
- Національна опера, Тернопільський та Волинський драматичні театри, Дніпропетровський український музичний драматичний театр, Театр драми й музичної комедії у Кривому Розі, Черкаський та Чернігівський музично-драматичні театри, а також численні кінотеатри;
- Пік Шевченка — вершина 4200 м на північному схилі Великого Кавказу, у Боковому хребті, назван так українськими альпіністами, які вперше зійшли на цю вершину у 1938 році;
- Місто Форт-Шевченко (Казахстан);
- У Кембриджі (Велика Британія) урочисто відкрили вулицю Тараса Шевченка.

Існує багато музеїв Тараса Шевченка. Найбільшим меморіальним комплексом, присвяченим Кобзареві, є Шевченківський національний заповідник на місці поховання поета на Тарасовій горі у Каневі. Національний музей Тараса Шевченка знаходиться у Києві, його філіалом є Літературно-меморіальний будинок-музей. У Торонто (Канада) існує музей, присвячений виключно Шевченківській тематиці.

На Черкащині поєднано села Моринці, Шевченкове, Будище, Вільшану у Національний заповідник «Батьківщина Тараса Шевченка».

До 175-річчя з дня народження Шевченка, була збудована хата, подібна до тієї, у якій провів дитинство поет. Максимально точно відтворити хату батьків допоміг малюнок, зроблений Тарасом Григоровичем, а також відомості щодо розміру хати, подані біографом Шевченка, Олександром Кониським, який приїжджав у Кирилівку наприкінці XIX ст., бачив залишки хати, спілкувався із родичами Кобзаря, сусідами, односельцями, записував їх спогади.

Цього року Україна відзначає 202 річницю від дня народження Тараса Шевченка та вшановує пам'ять (155 років від дня смерті, 1861—2016). ■

Щиро вітаємо з Днем народження!

Прийміть найщиріші вітання з Днем народження! Від усього серця бажаємо вам міцного здоров'я та життєвої наснаги, професійних успіхів та особистих творчих звершень, сімейного щастя, злагоди та добробуту у вашій оселі! Нехай здійсняться усі заповітні мрії, а повороти долі завжди відкривають лише нові обрії майбутніх перспектив! Щастя вам, радості, миру, добра та благополуччя!

у січні:

ПАЛЬКО Юлію Михайлівну,
ТРУХІНУ Ірину Анатоліївну,
ЗАДНІПРЯНУ Мар'яну Юрійівну,
ТКАЧЕНКО Валентину Василівну;

у лютому:

ДВОРНІЧЕНКО Наталію Іванівну,
АЛЕКСЕСЕНКО Оксану Петрівну,
КУЗЬМІНА Сергія Аркадійовича;

у березні:

БАЛЕЦЬКОГО Володимира Михайловича,
ВЕРЕЩИНСЬКУ Ганну Петрівну.

Студент, як собака: дивиться розумними очима, а сказати нічого не може.
(студентська мудрість)

Студент — людина, яка постійно відкладає неминуче.

— На якій стадії зараз знаходиться твоя курсова?
— На стадії «Точно, ще ж курсова!»

— Послухайте, — вибухає викладач, — я вам уже втретє ставлю «трійку». Чому ви не вчитеся? Зрештою, від навчання ще ніхто не вмирав!
— Я знаю, — каже студент, — але краше не ризикувати.

ЖАГА ЗНАНЬ

Інститут, п'ята пара. Усі студенти стомлені. Просять лектора:
— Олеже Миколайовичу, відпустіть, ми дуже змарилися.
— Гаразд, коли цей шматок крейди скінчиться, тоді ви підете додому.
Голос із останнього ряду:
— Дайте я його з'їм!

ІМПРОВІЗАЦІЯ

Під час семінару професор запитує студента:
— Чому ви так сильно хвилюєтесь?
Ви боїтеся моїх запитань?
— О, ні, професоре! Я боюся своїх відповідей

— Ти де?
— Я вже під'їжджаю.
— Як? Я ж тобі на домашній телефоную...

